

Arrest

nr. 172 951 van 9 augustus 2016
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en gezien het verzoekschrift dat hij op 12 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten F. WILLEMS en F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Macedonische nationaliteit, kwam met haar ouders naar België in 2010, alwaar zij een asielaanvraag indiende.

De asielaanvraag, als minderjarige zoon van haar ouders, werd negatief afgesloten.

Op 13 januari 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 22 maart 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd aangevuld op 17 mei 2011, 6 juni 2011 en 1 juli 2011.

Op 18 mei 2011 diende de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Bij beslissing van 8 juli 2011 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 67 039 van 21 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 8 juni 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 januari 2011, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onvankelijk werd verklaard.

Op 8 september 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 januari 2011, ongegrond werd verklaard.

Op 23 september 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 december 2011 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 maart 2011, ongegrond werd verklaard.

Op 2 februari 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) getroffen.

Op 6 februari 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 17 februari 2012 besloot de verwerende partij om de beslissing van 26 januari 2012 houdende ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in te trekken. Deze werd vervangen door een beslissing van 11 februari 2012.

Op 25 mei 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 december 2011, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 juli 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 20 november 2012 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 november 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 28 november 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 1 oktober 2013 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 4 februari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 4 februari 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 15 februari 2014 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 maart 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De motiveringen van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.02.2014 werd ingediend door:

*Z., A. 5...° (R.R.: X)
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
geboren te Skopje op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie {met name dat betrokkene sinds februari 2010 in België zou verblijven; hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn; betrokkene Nederlands zou hebben aangeleerd en hij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zal voorzien door arbeid en hij ter staving een attest van aanmelding bij het onthaalbureau dd. 24.08.2010, een inburgeringscontract dd. 24.08.2010, een attest van schoolbezoek dd. 22.02.2011, rapporten, getuigenverklaringen, een huurovereenkomst voorlegt} kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 26.02.2010, werd afgesloten op 21.12.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede procedure, ingediend op 18.05.2011, werd afgesloten op 26.09.2011 met de beslissing 'procedure afgesloten - zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk minder dan tien maanden voor de eerste asielaanvraag en iets meer dan vier maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich niet zou kunnen wenden tot een Consulaat of Ambassade in het buitenland en dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de bevoegde ambassade voor Macedonië zich in Bulgarije (Sofia) bevindt. Betrokkene toont niet aan dat hij zich onmogelijk naar Bulgarije zou kunnen begeven teneinde zijn aanvraag via de geijkte procedure in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en hij nooit fraude zou hebben gepleegd of arglistigheden zou hebben gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. “

2. Over de ontvankelijkheid

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 20 juli 2016 deelt de verwerende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mee dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 17 augustus 2016.

Wanneer aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie wordt afgegeven houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt. Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijfsrecht, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan de verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Aldus is het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp en aldus onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Betreffende de beslissing van 16 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard:

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“ In de aanvraag heeft mijn verzoeker ingeroepen dat : “De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten (instructies dd. 18.07.2009 punt 1.1). Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst

Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag. De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school liepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen). Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009). Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een juridisch argument tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande juridische argumenten zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3. Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn merites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

De bestreden beslissing stelt dat geen identiteitspapier voorligt. De DVZ beoordeelt het identiteitsdocument op het moment van zijn beslissing (Raad van State 7 mei 2013, nr. 223.428). Als je op het moment van de 9bis-aanvraag geen identiteitsdocument voorlegt, maar dat wel doet vooraleer de DVZ beslist, dan voldoe je aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het identiteitsbewijs is geen louter formele voorwaarde, maar dient om de aanvrager te kunnen identificeren zodat de DVZ ook kan oordelen of er 'buitengewone omstandigheden' zijn

om de 9bis-aanvraag in België in te dienen. Dat zijn allebei inhoudelijke voorwaarden om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen. De overheid moet voor dergelijke inhoudelijke voorwaarden rekening houden met alle elementen van het aanvraagdossier én van de aanvullingen aan dat dossier voor de DVZ zijn beslissing neemt. Op 14.03.2014, zijnde voor de beslissing werd het identiteitspapier voorgelegd."

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, de instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging dient de instructie te worden geacht nooit te hebben bestaan. De bestreden beslissing is trouwens geenszins gestoeld op deze vernietigde instructie. Daargelaten de vraag of verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een regularisatie op grond van de vernietigde instructie, merkt de Raad op dat de staatssecretaris de wet en de rechterlijke

beslissingen moet laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij betoogt dat zij onredelijk lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing nopens haar asielaanvraag en verwijst hierbij naar de situatie van een vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties of de vreemdeling die vier jaar heeft moeten wachten alvorens hem een uitvoerbare beslissing vanwege de asielinstanties werd betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij zich bevindt in de door haar aangehaalde situatie. De asielaanvraag die door de ouders van de verzoekende partij werd ingediend op 26 februari 2010, toen zij nog minderjarig was, werd afgesloten op 28 september 2010.

Op 18 mei 2011 diende de verzoekende partij in eigen naam een asielaanvraag in. Bij beslissing van 8 juli 2011 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 67 039 van 21 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de afstand van geding vastgesteld.

Het is aldus duidelijk dat er geen sprake is van een onredelijke lange wachttijd. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de duur van de procedures, namelijk minder dan tien maanden voor de eerste asielaanvraag en iets meer dan vier maanden voor de tweede procedure, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden en concludeert ze dat de duur van de asielaanvragen geen buitengewone omstandigheid vormt. Deze beoordeling lijkt, los van de criteria van de vernietigde instructie, niet kennelijk onredelijk.

Het betoog van de verzoekende partij betreffende het al dan niet voorleggen van een identiteitsdocument is ter zake niet dienstig daar dit betoog feitelijke en juridische grondslag mist. De bestreden beslissing werd onontvankelijk verklaard omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden kan laten gelden en niet omdat de identiteit van de verzoekende partij niet zou zijn bewezen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aannemelijk.

Het middel is niet ontvankelijk voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). de verzoekende partij laat na om uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“De enige motivering is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, gezien hun asielprocedure niet buitenmatig lang heeft geduurd.

IV.2. Er kan slechts een inreisverbod opgelegd worden wanneer:

Je een vorig BGV niet hebt gerespecteerd

Je BGV een termijn van 0 dagen voorziet.

Er lig nergens een bewijs voor dat op 14.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

IV.3. De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. De DVZ moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt een inreisverbod op met een duur van 3 jaar wanneer:

je beslissing tot uitwijzing geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (BGV met 0 dagen)

je geen vrijwillig gevolg gaf aan een eerdere uitwijzingsbeslissing

De beslissing neemt bovendien geen redenen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in aanmerking. Dat er momenteel een aanvraag tot regularisatie is om humanitaire redenen bij schrijven dd. 19.11.2012. Dergelijke aanvraag behoort tot de discretionaire bevoegdheid van DVZ."

De Raad stelt vast dat het tweede middel uitsluitend gericht is tegen een inreisverbod. Zo er al een inreisverbod zou zijn, hetgeen niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, merkt de Raad op dat het beroep geen inreisverbod tot voorwerp heeft. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2.

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU